

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 894/2021
27.01.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у предмету тужиоца Севертранс Сомбор ДА за превоз путника Сомбор, чији је пуномоћник Арсеније Стефановић, адвокат у ..., против тужених: 1. Града Сомбора, кога заступа Правобранилаштво града Сомбора; 2. Аутономне Покрајине Војводине, коју заступа Правобранилаштво АП Војводине и 3. Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради утврђења права својине, вредност спора 10.000.000,00 динара, решавајући сукоб надлежности између Привредног суда у Сомбору и Вишег суда у Сомбору, у седници већа одржаној дана 27. јануара 2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

Виши суд у Сомбору стварно је надлежан за поступање у овом предмету.

Образложење

Тужилац је дана 27.11.2020. године поднео тужбу Привредном суду у Сомбору против тужених, са захтевом да се утврди да је искључиви власник непокретности изграђених сопственим средствима тужиоца на аутобуским станицама у Кљајићеву, Бездану, Телечкој Риђици, Стапару, Станишићу и Светозар Милетићу и да тужени трпе укњижбу права својине у корист тужиоца у РГЗ катастру непокретности на основу пресуде.

Привредни суд у Сомбору огласио се стварно ненадлежним за поступање у предмету по наведеној тужби решењем П 198/2020 од 24.03.2021. године и по правноснажности решења спис предмета доставио Вишем суду у Сомбору на поступање. У образложењу решења Привредног суда у Сомбору је наведено да се не ради о спору из надлежности привредног суда у смислу члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, већ о спору из надлежности вишег суда у складу са чланом 23. став 1. тачка 7. истог закона, будући да се ради о спору чији је предмет утврђење права својине на непокретностима.

Виши суд у Сомбору изазвао је сукоб надлежности, налазећи да је поступање у предмету у надлежности привредног суда. Наведено из разлога што је закључак тог

суда да је предметна парница проистекла из спора који произилази из примене Закона о приватизацији, у смислу члана 25. став 1. тачка 3. Закона о уређењу судова. Такав закључак Виши суд у Сомбору је извео с обзиром на то да се од стране тужиоца захтева утврђење права својине на непокретностима које су изграђене током '70.-их година, дакле, које су непокретности самим тим и пријављене у поступку приватизације правног претходника тужиоца. Према образложењу решења Вишег суда у Суботици, непокретности које су предмет тужбеног захтева, биле су предмет разматрања током спровођења поступка процене друштвеног капитала и поступка приватизације који је недавно окончан. Из приватизационог проспекта види се да су непокретности из тужбеног захтева наведене као спорне, а према билансу стања на дан 31.12.2020. године вођене су као основно средство тужиоца.

Решавајући настали сукоб надлежности у смислу одредбе члана 22. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је утврдио да је предмет у надлежности за поступање Вишег суда у Сомбору.

Одредбом члана 23. став 1. тачка 7. Закона о уређењу судова прописано је да виши суд у првом степену, између осталог, суди у грађанскоправним споровима када вредност предмета спора омогућује изјављивање ревизије. Чланом 25. став 1. тачка 3. Закона о уређењу судова, прописано је да привредни суд у првом степену суди, између осталог, у споровима који произилазе из примене Закона о привредним друштвима, или примене других прописа о организацији и статусу привредних субјеката и примене прописа о приватизацији.

Предмет тужбеног захтева је утврђење права својине на непокретностима, које је, према наводима тужбе, тужилац изградио сопственим средствима. Вредност предмета спора је у тужби означена у износу од 10.000.000,00 динара. Спор поводом утврђења права својине, према чињеничном основу тужбе стечене грађењем, у односу на тужене који нису привредни субјекти, не представља спор који је настао у обављању делатности тужиоца. Стога се не ради о спору из одредбе члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, за који би био надлежан привредни суд. Спор не произилази из примене прописа о приватизацији у смислу члана 25. став 1. тачка 3. Закона о уређењу судова, будући да је предмет тужбеног захтева утврђење права својине на непокретностима стеченог грађењем, сопственим средствима тужиоца, дакле без обзира на каснију приватизацију тужиоца. Околност да је над тужиоцем спроведена приватизација, не чини све спорове које тај субјекат има споровима о примени прописа о приватизацији.

Одредба члана 33. став 1. и 2. Закона о парничном поступку предвиђа да ако се тужбени захтев не односи на новчани износ, а тужилац у тужби наведе да пристаје да уместо испуњења тог захтева прими одређени новчани износ, као вредност предмета спора узмеће се тај износ. У другим случајевима, ако се тужбени захтев не односи на новчани износ, меродавна је вредност предмета спора коју је тужилац означио у тужби. Одредба члана 403. став 3. Закона о парничном поступку предвиђа да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како се тужбени захтев не односи на новчани износ, већ на утврђење права својине, то је у смислу цитиране одредбе члана 33. став 2. ЗПП меродавна вредност

предмета спора коју је тужилац означио у тужби. Како тако означена вредност спора у тужби омогућује изјављивање ревизије, то је у складу са одредбом чл. 23. ст. 1 тач. 7. Закона о уређењу судова Виши суд у Сомбору стварно надлежан за поступање у овом предмету.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд одлучио је као у изреци, по основу одредбе члана 22. став 2. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић